

Nyár, fogantatás

Hátat fordítottál,
kinyitottad az ablakot,
és elrepültél. Akkor
vitted először magaddal.

Előtte az egyetértés
némaságában,
a nyár
testnedveiben,
az elhatározás
véglegességében
néztelek,
néztél.

A szúnyogháló felszeletelte a fényt.
Könnyű napsugarak rácsozták
a hátad, szelíd sárgaság
melegítette a tenyeremet,
ahogyan a szárnyaidhoz
értem.

Ezért szóke a haja.
Kezem félholdjai között
ezért forró az arca.
Ezért nem tűr béklyót,
csipkelődést,
és ezért szeli a levegőt
akkor is, ha napszín
szárnyait csendes
zápor nehezíti.

Az erő fogant meg akkor,
a te erőd és az én erőm. Hiába
szívtuk ki egymás hajából
a sötétséget és hiába
engedtük el egymás
verejtékes kezét.

*A szerelem és a menekülés
fogant meg akkor,
a tied, az enyém
és közöttük a hála.*

*Most éjszaka van,
szárazak az álmok,
én pedig menekülök
a nyár elől,
utána.*

Láthatás

*Amikor tegnap felemeltem
a néma harmadikat,
és szőke haja
úgy záródott
a világra, mint
hirtelen szemhéj
a napsugártól
szűkülő pupillára,
és a puha tenyerek
szorítása kifacsarta
belőlem az időt,
és az ölelésbe szorult
pillanatot a legtisztább
nyugalom követte,
és éreztem, amit
érzett, de nem
érezhettem helyette,
és az összebújás
takaróján
átszűrődtek a fények,
és engedtek a verejtékes
ujjak, és egy súlyos
másodpercig
megkönnyebbült,
aztán elnémult az élet.*